

קצר — זה גם סרט

נאנימ'ד + זוהי סדום, יש פוטנציאל אבל חבל שאין הרבה יותר מזה.

עוד ניסיון לחבר שני סרטים קצרים להצגת קולנוע אחת. הפעם, נאנימ'ד של שחר סגל זוהי סדום של גילי שלו, שני סרטים שקשה להם להתמודד עם קהל של ממש, שלא יתחשב בעובי דה שמדובר בעבודות של סטודנטים ויגלה יחס בהתאם.

נאנימ'ד הוא ניסיון לשלב באווירה ישראלית את אוירת ג'ים ג'ימוש עם הלעג העצמי של וודי אלן. גאנימ'ד, למי שאינו יודע, היה עלם חמודות שיפיו סינור את זאוס עד כדי כך שחטף אותו מאביו, ומכאן ששמו קשור במיתולוגיה היוונית לנטיה הומוסקסואלית. בסרט הזה, הוא צריך להי' יות כנראה שחר סגל עצמו, המחלק זמנו מצד אחד עם חברה קבועה (עדה לורוביץ') שעמה הוא מנהל רומאן הסטני, ומצד שני עם ידיד הומוסקסואלי המביא הצגות ילדים.

המיסגרת העלילתית של הסרט היא הפגישה בין סגל ולורוביץ', הרומאן, הפרידה ופגישת-סי' כום מאוחרת. הכל מינימליסטי, מסוגנן מאוד, המצלמה קופאת במקומה בכוונה תחילה, יש מוד' עות רבה לשימוש במדיום ועל כך כל הכבוד. הצרה היא ששימוש בטכניקה זו מטיל מישקל כבד עוד יותר על התוכן.

שלושת המשתתפים אמנם משוחררים לפני ה' מצלמה. עבודתו של רון קימחי, שצילם את הסרט, כהחלט ראויה לשבח. ומה שמסתבר מתוך כל זה, הוא שיש כאן פוטנציאל, אבל... כרגיל, אולי הצ' מידות הכפירה הזאת, האומרת כי מי שכותב תס' ריט צריך לביים אותו ולהיפך, מי שמביים חייב לכתוב לעצמו את התסריט, היא כעוכרי הסירטון הזה.

זוהי סדום הוא ניסיון שיחיי ובלתי-מגובש לרון בגיל 40 אצל שתי נשים הנוסעות יחד לחופשת ריפוי בסדום. אולי משום שהבימאית צעירה מכדי לדעת בדיוק מהו גיל 40, ואולי משום חוסר ניסיונה, נראה הסרט יותר כאפיוורה רכילותית לכל היותר. השתיים טובלות בכוך, חולפות על פני האורחים במלון ומשיגות מבמטים רעבים של כמה גברים בגיל מסויים ובעלי יסע'ר מכסיף, מדרבות מעט על בעיות הנישואין, שותות יין כדי לשחרר את המעצורים, ועוצרות את המלצר הערבי כדי שישיר אתן עד אור הבוקר.

לא זה בלבד שאת כל האפיוורה הזאת, הנמש' כת 20 דקות, אפשר היה לתמצת ברבע הזמן, אלא ששני השחקניות הראשיות, רחל דיין ומירי פאבי' יאן, לא זכו מן הסתם להדרכה ולהסברים המתאי' בכותב המצמר רוברט דהנירו וצ'ארלס גרודין, ועל כן הן נאלצות להישען על תכסיסים חיצוניים בלבד כדי לצאת ידי חובה. חבל.

תדרוך

חובה לראות:

תליאביב — צא וראה, החנינה של באבט, בוקר טוב ויאט'נאם, בגלל המילחמה ההיא, הוסי' כה הקסומה, קיץ אצל סבא. בירד.

ירושלים — קפה בגודל, הוסיכה הקסומה, מסע לקיתרה, צא וראה, הקומיסרית, בירד, זכור ונת.

חיפה — הוסיכה הקסומה, החנינה של בא' בט, נברח מסי'ההכנסה, הקומיסרית, בוקר טוב ויאט'נאם.

תל-אביב

*** **מירדף הצוות** (שחף, ארצות-הב' רית, מוצג גם בירושלים ובחיפה) — צייד שכיר נשלח להתחיר לירי החוק מנהל-השכונות שגנב כסף מן המאפיה. קומדיית מתח רעננה ומבריקה, בכותב המצמר רוברט דהנירו וצ'ארלס גרודין, שניהם מזהירים בתפקידים הראשיים. ביים מארי' טי'ן ברסט.

*** **שם המישחק** (תמוז, ארצות-הברית, מוצג גם בחיפה) — המחזאי דייוויד מאמט כתב מהתלת מתח מלאת הפתעות על התמודדות בין פסיכולוגית לרמאים מיקצועיים השולפים כל ה' מן שפנים מן הכובע. לינדוי קראוז (רעיית מאמט) וג'ו' מנטניה משרתים היטב את המחזה ואת המח' זאי שמקירה זה הוא גם הבימאי.

עדנה סיני

מארצ'לו מאסטרואני ואניטה אקברג

מאסטרואני מצלם סרט פירסומת על בימת-הצילומים הקרו' בה. ואם הוא כבר בסביבה, מדוע שלא ייצאו שני הידידים, הבימאי והכוכב, לערוך ביקור פתע בביתה של ידידת-עבר משותפת, אניטה אקברג, שבביתה יצפו השלושה יחד בסצינה המפורסמת של הסבילה במזרקת טרווי, מתוך החיים המתוקים. כל המיקסם המופלא של האמנות השביעית על כל שלביה, כל הרגש והפאתוס וההומור והניחוך שבעשייה, באים לידי ביטוי בסרט זה, שנעים ממנו לעשה כבר זמן רב. לכו לראות.

נשוי לצינה ציטה

אינטרוויסטה (לב, תל-אביב, אי' טליה) — פליני במיטבו. למען האמת, כל הגדרה, כולל זו שמופיעה לצד ביקורת זו, הקובעת כי מדובר ב"הו' מור", היא בלתי-מדויקת, כי יש בשרט הזה הכל, והוא מוגש בחן, בכישרון, בדימיון ובמעוף שמוכיחים בפעם המי'ודע' כמה, כי אין לפדריקו פליני מתחרים בשטח שלו.

לכאורה, זה כאילו סרט תעודי על פליני שמתראיין לצוות של הסלווזיה היפאנית. הוא מספר להם איך הוא עושה סרטים. מה זה בשבילו קולנוע, והם עוקבים אחרי מעשיו שעה שהוא מכין כביכול את סירטו החדש, גירסה לרומאן של מראנץ קאמפה אמריקה. אולם באמצע הסיפור, מורש פליני מקאמפה, כי יש לו משוה אחר לספר, על ימיו הראשונים ברומא כעיתונאי מתחיל היוצא לראיין כוכבת מהוללת בצינה ציטה (רומא), ששודר ביום השישי האחרון בסלווזיה, הציע פן אחר של אותו הסיפור. וכאשר פליני מתחיל לספר ליפאנים, הוא עושה זאת כבימאי וקולנוע, הוא מביים הלכה למעשה את סיפור המעשה, והצופה שוכח כי הוא נמצא בסרט תעודי על פליני מול מראיינים מארץ השמש העולה, והוא עובר בלי שום מאמץ לסיפור על פליני עולמיים, המגלה את פני תעשיית הקולנוע האיטלקית בימים שלפני מלחמת-העולם.

באותה הקלות שהוא מחליק לתוך סיפור ימים עברו, מתגנב פליני חזרה לסיפור המיסגרת, הוא שוב מכין את אמריקה וכל צוות עובדיו בוחר שחקנים וכוונה תפאורות, ואילו מארצ'לו

ג'ירון קראבה ואיימי אירווינג — חבל שלא באידיש

תתקיים. כי אמנם מוכר-החמוצים הוא בחור נחמד, אבל מה לו ולעולמה הנשגב של איזו, ואיך אפשר להעמיד אותו לצד הסופר המצליח שנתן בה עין, או לפחות כך נדמה לה.

אבל כאשר סבתא יהודיה ושדכנית יהודיה משתפות פעולה יחד, שום דבר לא יעזור. הבימאית, ג'ואן מיקלן סילבר, רוחשת חיבה לכל הדמויות, ואלה מחזירות לה יחס דומה. ג'ורג' גוטל יודע לומר ששני שאליו תורי' גם לאידיש מיה ודאי לחיט גדול יותר. סרט מומלץ לרווקות.

נישואין לחמוצים

אהבה ממבט שלישי (רב'חן, תל-אביב, ארצות-הברית) — כל הסימ' נים מצביעים על לחיט קופתני. גם משום שהיה כזה באמריקה. קומדיה רומאנטית, חייכנית ובלתי-מחייבת זה בדיוק מה שהקהל אור' הב, וכאשר יש לה גם סוף טוב וזה לא מעליב את האינטליגנציה, תוך כדי כך, אז ודאי טוב לכולם.

הרומאנטיקה נוגעת הפעם לנטיכה יהודיה בת 33, איזו שמה, שחיה בניו-יורק, מוכרת ספרים בחנות אופנתית בוויילן, מכירה כמעט מקרוב את כל המי זמי כבוהמה ומרגישה עצמה שוכנת לבטח בטבורו של העולם. רק הסבתא היהודיה שלה אינה נוהגת מנוחה, היא סבורה שניסכה יהודיה, שאינה מרגישה בעדשה שמתחת לכל מיזרוני שביעות-הרצון, משוה פגום בה. והעדשה, זה כמובן מצב הרווקות המתקדם, אותו צריך לחסל אחת ולתמיד. בחורה טובה כמו איזו צריכה בחור יהודי טוב, עם פרנסה מכובדת ומישמחה אמנה, כדי שאכן תדע מה זה עושר אמיתי.

איזו, כמובן, אינה מוכנה לשמוע, אבל סבתות, כידוע, עקשני' יות יותר. והסבתא של איזו גרועה מכולן. היא פונה לשדכנית שדחסוק את הסביבה (הכוונה לדרוים-מיזרח מנהטן, שהיה פעם לב הגייטו היהודי בניו-יורק) ותביא ב'ראג מתאים לנכדה. ואחד כזה אכן נמצא, והוא לא אחר מאשר מוכר-החמוצים מפנית רחוב דילאנסי. הפגישה הראשונה נערכת בלי אזהרת מוקדמת, אחרת איזו לא היתה מגיעה למקום ופגישה שניה כנראה לא

קארן אלן וג'ואן וודוורד: מישחק מעולה

עבודתו המאוזת ולצאת למרחבים כמו אביו. ואילו הבת, הצולעת, משוכנעת שהיא פגומה ואיש לא רוצה בה, מסתג'רת בתוך עצמה בתוך ביבד של חיות זכוכית שהיא מטפחת. אל תוך המישמחה הזאת נכנסת רוח זרה, ברנש שהאח מביא כדי שיכיר את אחותו והמביא עימו מעט רוח שפוייה מן החוץ. ניומן אינו מנסה לשנות את המחזה, להעניק לו משמעות' יות חדשות או לרענן אותו, הוא מגיש אותו כפי שהוא, תוך כדי שימוש קפדני ונבון במצלמה של מיכאל באלהאוס הגרמני.

בישרונות נשואים

ביבר הזכוכית (דיזגוף, תל-אביב, ארצות-הברית) — תנאים מוקדמים לביקור בסרט זה: חיבה לטנסי וילי-אמס, להצגות מצולמות ולמישחק תיאטרלי, אם אחד משלושת המרכיבים הללו מפריע, מוטב לבחור בסרט אחר.

זאת, משום שהגירסה הנוכחית למחזה של טנסי ויליאמס נאמנה בפרטי פרטים למחזהו הראשון של אביר הדקאדנס הדרומי בארצות-הברית. שתי השחקניות המשתתפות בו, ג'ואן וודווארד וקארן אלן, גילמו את התפקידים מיסטר מעמים על הבימה, ולמען האמת, הרעיון לעשות את הסרט, בא לבימאי פול ניומן אחרי שראה לפני זמן לא רב את השתיים מבצעות את טנסי ויליאמס בתיאטרון. ואמנם, מישחקן כאן, וגם זה של שני הגברים לצידן, ג'ון מאלקוביץ' וג'יימס נוטון, יש בו משוה מן ההפתעות של הבימה, הצהרתיית שצריכה להגיע לא רק אל המצלמה אלא גם לשורות הרחוקות יותר של קהל חי הצופה בהצגה.

למי שאינו מכיר את העלילה: מספר מעלה זיכרונות נעו' רים ויש יסוד איתן להאמין שהמיסטר אינו אלא ויליאמס עצמו. אלה הם זיכרונות חיוני' בבית אמו, יפהפיה מבוקשת ומל' את גינוני אצילות של פעם, שבעלה זנחה לפני שנים רבות והשאיר אותה עם שני ילדים, בן ובת. היא מתרפקת על עברה ומנסה להתעלם מן החוויה. הבן עצמו זועם וכלוא בתוך ד' אמות הדירה, חנוק על ידי אמו, נשבע לעזוב ביום בהיר אחד את